

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις δραχμὰς 10. — Ἐν ταῖς ὑπαρχίαις δραχμὰς 11

Πωρεῖται λεπτῶν 10

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράσῃ χρυσὸν 15.

Τεκνίζεται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΝ

Ἄχ! Παναγιά μου Τηνιακιά
 Ἄν θέλῃς καὶ ἡμεῖς
 Πάντα νὰ σὲ γιορτάζωμε
 Μετὰ πολλῆς τιμῆς
 Μὲ λιτανείαις, μὲ πομπαῖς,
 Μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας
 Κάμε καμπόσα θαύματα
 Κι' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Καὶ πρῶτον, Παναγία μου,
 Ἀπάλλαξον ἡμᾶς
 Ἀπὸ αὐτὰς τὰς φοβερὰς
 Κλεφτοεπιδημίας,
 Ἀπὸ τὰς τῶν ὁμογενῶν
 Κλεινὰς ἐπιδρομὰς
 Ἀπ' ὅλους τοὺς τελῶνας μας
 Κι' ἀπ' ὅλους τοὺς ταμίας,
 Ἐπίσης λύτρωσον ἡμᾶς
 Ἀπὸ τὰς συμμορίας
 Τῆς Κωπαΐδος, τοῦ Ἰσθμοῦ,
 Ὡς καὶ τῆς Στυμφαλίας

Καὶ σῶσον ἡμᾶς δέσποινα
 Ἀπὸ τὸν δήμαρχόν μας
 Κι' ἀπ' ὅλους τοὺς δημοτικούς
 Τοῦ δήμου μας συμβούλους
 Ὡς κι' ἀπὸ ἄλλας μερικὰς
 Ἐκ τῶν πολλῶν ἀρχῶν μας
 Ἴσως μπορέσης νὰ ἰδῇς
 Τοὺς ταπεινοὺς σου δούλους

Νᾶχουν καθαριότητα.
 Νᾶχουν νερὸ νὰ πίνουν
 Καὶ νὰ περσσεύῃ κάποτε
 Τὰ μοῦτρά τους νὰ πλύνουν.

Κι' ἀπάλλαξόν μας κι' ἀπ' αὐτοὺς
 Τοὺς τартουφοπαππάδες
 Ὅπου πουλοῦν τὴν πίστι τους
 Γιὰ δυὸ σπυριὰ φακὴ
 Καὶ ἄς μᾶς λείψουν καὶ αὐτοὶ
 Ἀκόμ' οἱ δεσποτάδες
 Καὶ ὅσον τὸ ταχύτερον
 Δυὸ τρεῖς συνοδικοί,
 Ἰδίως ὁ Πανάρετος
 Δεσπότης Μεσσηνίας
 Ὁ ἔχων σούφρας μέθοδον
 Τὴν τῆς χειροτονίας.

Ὡς κι' ἀπὸ ἐξοχότητος
 Τινὰς δικανικὰς
 Σῶσόν μας, Θεοτόκε μου,
 Νὰ βρίσκουμε ἔστους νόμους
 Καμμιὰ φορὰ τὸ δίκιο μας,
 Κι' ἀπὸ τὰς φυλακὰς
 Πολλοὶ ἀθῶοι νὰ ἔγουνε,
 Οἱ δ' ἔνοχοι ἔστους δρόμους
 Νὰ μὴ γυρίζουν, κι' οὕτω πῶς
 Νὰ παύσῃ ποιά κανεῖς
 Βλέπων μαζὺ τοὺς δικαστὰς
 Μὲ κλέφταις καὶ φονεῖς.

Καὶ δόσε, Παναγία μου,
Σ' αὐτὴν τὴν ἀνομίαν
Καὶ ἔστην πλημμύραν τὴν δεινὴν
Αὐτὴν τῶν ἐγκλημάτων
Νὰ μείνουμε οἱ δοῦλοί σου
Χωρὶς Ἀστυνομίαν
Ἴσως καὶ ξεγλυτώσουμε
Ἐκ τῶν ξεκοιλιασμάτων
Τῶν φόνων καὶ τῶν ἀρπαγῶν
Κι' ἐπέλθῃ κάποια τάξις
Ἄν ἀπὸ τοὺς κηφήνας μας
Αὐτοὺς μᾶς ἀπαλλάξῃς.

Καὶ κάνε μας, Παντάνασσα,
Χατῆρι ἄλλο ἓνα
Νὰ βγάλῃς ἀπ' τὴ ράχι μας
Καμπόσους γαλονάδες...
Πόλεμο δὲν θὰ κάνουμε
Ποτέμας μὲ κανένα,
Μὲ ὅλους φίλοι εἴμεθα,
Λοιπὸν τόσους παράδες
Γιατὶ νὰ πέρνουν ἄδικα
Χωρὶς κανένα λόγο
Χωρὶς νὰ κάνουν ἄλλο τι,
Παρὰ νὰ παίζουν τζόγο;

Καὶ κάνε, Βαγγελίστρα μου,
Ἄλλο ἵνα θαῦμ ἀκόμη
Καὶ σῶσόν μας ἀπ' τοὺς γιατροὺς
Κι' ἀπὸ τοὺς δικηγόρους,
Νὰ λείψουν τὰ μπλεξίματα,
Νὰ λειτουργοῦν οἱ νόμοι
Καὶ νὰ πεθαίνῃ ὁ καθεὶς
Ἀπ' τὰς θανατηφόρους
Ἀρρώστειαις· ἂν δὲ μᾶς πονοῦν
Τὰ δόντια ἢ ἡ μέση
Νὰ μὴ μᾶς στέλνουν οἱ γιατροὶ
Στὸν Ἄδη γιὰ πεσκέσι.

Αὐτὰ τὰ θαύματα γιὰ μᾶς
Ἄν κάνῃς, Παναγία,
Θὰ σὲ λατρεύομε ὅλοι μας
Μὲ καθαρὰ καρδιά
Καὶ θὰ σοῦ χτίσομε ἐκκλησιὰ,
Μ' ὁλόχρυσά καντήλια,
Μὲ ἀδαμαντοκόλληταις
Εἰκόνες καὶ μὲ χίλια
Καμπαναριά. Καὶ τότε πιά
Ἡ χάρι σου θὰ ἴδῃ
Καντηλανάφτη τῆς ἐμῆς
Καὶ τὸν κουφο Ῥοῖδη.

Λογχίας.

(14)

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

(14)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μὲτὰφρασιν

ΚΩΛΕΑΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Ὁ Δενιζάρ διεκόπη καγχάζων ἄγενως.

— Εἰπέτε τοῦ αὐτοῦ, ἐπανελάθε, καὶ θὰ τοῦ πάρτε τὸν τελευταῖόν του ὀβολόν... Εἰπέτε τοῦ προσέτι: ὦ, λαέ! τινὰ τῶν τέκνων σου κλέπτουν καὶ δολοφονοῦν εἰς τὰς ὁδοὺς... Πολὺ ἄγρια εἶναι τὰ δικαστήρια τὰ καταδικάζοντα αὐτὰ, διότι, ἂν οἱ ἀτυχεῖς οὗτοι διαπράττωσι τὸ κακόν, πταίει ἡ ἀχάριστος κοινωρία, ἥτις ἀμελεῖ νὰ χορηγήσῃ εἰς αὐτοὺς χιλίων διακοσίων φράγκων εἰσόδημα... Πολλὰ τῶν θυγατέρων σου ἐκπορνεύονται, ἰλλὰ τοῦτο πράττουσιν ὅπως ἐξοικονομήσωσι

χρήματα καὶ τοκίσωσιν αὐτὰ εἰς τὸ ταμιευτήριον... Ἄλλως δὲ τίς δύναται νὰ μεμνηθῇ τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς ἀγγέλους... Μόνος ὁ ἀχρεῖος τῶν πλουσίων ἐγωῖσμός τὰς ὥθει πρὸς τὴν ἄβυσσον... Τὰ σφάλματα τῶν πτωχῶν ἀνήκουν εἰς τὸν πλούσιον... Ὁ πτωχὸς εἶναι ἀνίον, ὁ πλούσιος εἶναι πάνθηρ... Καὶ ὅσakis δυστυχῆς τις παρεκτρέπεται μέχρι τοῦ νὰ σφάζῃ διαβάτην ἐν μέσῃ ὁδῷ, ἔπρεπε νὰ κατατομήται εἰς μαρκήσιος, ἢ νὰ καίεται ἐν ράσον...

— Βαθὺ τοῦτο! εἶπεν ὁ Δουρανδίνος· θὰ ἐχρησίμευσεν ὡς παράδειγμα.

— Τί διάβολος αὐτός ὁ Δενιζάρ!... προσέθεσεν ὁ Ἰωσήφ.

— Ἀλλὰ, Δενιζάρ, ἐπέλαθεν ὁ Ρόμπυ, ἐγὼ σ' ἐνόμιζα ἠθικὸν ἄνθρωπον...

Ὁ Σενέλ τὸν παρετῆρει μετὰ τινος θαυμαστικῆς ὑπεροψίας.

Ὁ Δενιζάρ ἐμειδίασε κυνικῶς.

— Εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα, ἐπέκρουσε, δὲν ἀποκτῶνται χρήματα χωρὶς ἠθικὴν... Ἀπαιτοῦνται λέξεις, διὰ νὰ δύνανται οἱ ἀνόητοι νὰ λέγουν περὶ ὑμῶν: Ὁ γενναῖος οὗτος συγγραφεὺς, ἡ εὐσπλαγχνὸς αὐτὴ καρδιά... Ἄ! ὁ λαός... Ἐκατομμύριον σολδίων κάμνει πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων!...

Ἡγέρθη καὶ ἐστράφη περὶ ἑαυτὸν.

— Ζήτω ὁ λαός! ἀνέκραξεν, — ἐν τῷ λιμῷ αὐτοῦ βλέπω τὴν πηγὴν εἰκοσι περιουσιῶν!... Χαιρετάτε ὑμεῖς ὡς οἱ

Η ΣΗΜΑΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΩΡΩΝ

Διερχόμενοι χθές υπό την σφοδράν του σιρόκου πνοήν κά-
τωθεν των Ἀνακτόρων ἤτενίσσαμεν τυχεῖως τὴν σημαίαν των
καὶ . . . ἐτρίψαμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐμείναμεν κατὰπληκτοὶ
ιδόντες τι ἀπίστευτον.

Ἡ σημαία τῶν ἀνακτόρων — φρικτὸν ἰδεῖν τε καὶ εἰπεῖν!
— δὲν ἦτο ἡγεραία· ἔλειπεν ἐξ αὐτῆς τὸ ἐν τέταρτον ἀκριβῶς.

Ἦτο σημαία παρὰ τέταρτον.

Πῶς τοῦτο;

Καὶ ἐκυμάτιζεν οὕτω ἡρωτηρισμένη, οἶονεὶ ψαλιδισθεῖσα
ὕπο ἑχθρικῆς δυνάμεως νικησάσης τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ἔξοχος ἐκεῖνος ψάλτης τῆς ἐθνικῆς σημαίας μας, ὁ
ἀείμνηστος Παπαρηγόπουλος, βεβαίως δὲν θὰ τὴν ἀνεγνώρι-
ζεν ὡς ἑλληνικὴν αὐτὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀνακτόρων, ἐν καταστά-
σει ράκους ὑπὸ τὸν σιρόκον παραδερομένην.

Εἰς μίαν σημαίαν εἶναι στολισμὸς τὸ σχίσμον, τὸ κοσι-
νοτρήμα, μόνον ὅταν ταῦτα ὀφείλονται εἰς ἐνδοξὸν ἀγῶνα.

Καὶ νὰ βλέπῃς εἰς τοιαύτην κατάστασιν τὴν γαλανόλευ-
κὸν ἡμῶν πότε;

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς 25 Μαρτίου!

Ἐβυθίσθημεν εἰς σκέψεις θλιβερὰς ἀπέναντι τοῦ ἀπαισίου
τούτου θεάματος.

Καὶ τὸ τελευταῖόν μας παλτοκάραδο ἀκόμη καὶ ἡ πτω-
χοτέρα βαρκούλα εἰς τὴν σημαίαν των ἀφιερῶσι τὴν μεγα-
λειτέραν προσοχὴν των.

Ἡμπορεῖ νὰ ἔχουν καταμπαλωμένα τὰ παντὰ των, πεπα-
λαιωμένον τὸ σκάφος των, ἀλλ' ὅλη των ἡ μέριμνα εἶναι νὰ
διατηρῶσιν ἀξιοπρεπῶς τὸ ἐθνικὸν σύμβολόν των.

Πῶς! τὴν λοιπὸν ἀναληγισίαν καὶ ἀδιαφορίαν βασιλεύει
ἐκεῖ μέσα;

Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον εἶναι ὅτι σήμερον μέχρι τῆς
ὀγδόης ὥρας τοῦλάχιστον, καθ' ἣν διήλθομεν ἐξωθεν τῶν ἀ-
νακτόρων, δὲν εἶδομεν καθόλου κυματίζουσαν ἐπὶ τοῦ ἀετώ-
ματος αὐτῶν τὴν κυανόλευκον.

Τοῦτο μᾶς ἔκαμε νὰ ἐρωτήσωμεν, ἂν ᾖναι μέσα ὁ Βα-
σιλεὺς.

ἄλλοι! . . . κύπτετε πρὸ αὐτοῦ . . . χαμηλότερα! ἀκόμη
χαμηλότερα! Εἶμαι ὁ ἐφευρέτης τῶν γενναίων θεωριῶν τῆς
φιλανθρωπίας εἰς ἑκατὸν χιλιάδας ἀντιτύπων! . . . Εἶμαι ὁ
ἀπόστολος νέας ἐλεημοσύνης! . . . Πῶς νὰ τὸ ὀνομάσωμεν
τοῦτο; . . . Μπά! Θὰ τοῦ εὐρωμεν ὄνομα, διότι εἰς πᾶσαν
κωμῳδίαν ἀπαιτεῖται τίτλος . . . Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀρκοῦ-
μαι εἰς τὸ τετριμμένον ἐπίθετον τοῦ φιλανθρώπου.

Ὁ Δεμιζάρ ἔθεσε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ δοχεῖον τοῦ
ποντισίου του καὶ ἐσιώπησε.

— Εἶναι καὶ αὕτη μία ἰδέα, εἶπεν ὁ Σενέλ· ἀμφίβολον
εἶναι ἂν καταχθονιωτέραν αὐτῆς συνέλαβεν ὁ διάβολος, καὶ
δύναται τις νὰ περιέλθῃ πάντα τὰ κάτεργα, χωρὶς νὰ εὕρῃ
ἀχρευστέραν . . . Ἀλλὰ θὰ πιάσῃ τόπο . . . Λοιπὸν, Δεμι-
ζάρ, τὸ φυλακτὸν μου δύναται νὰ κατέλθῃ μέχρι τῶν ἀτι-
μιῶν σου.

— Ἀτιμιῶν! ἀτιμιῶν! υπέγραψεν ὁ Δεμιζάρ. Εἶναι καὶ
αὕτη λέξις ποῦ πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζομεθα συχνά . . .
Ὁ λαὸς ἀγαπᾷ τὰς μεγάλας λέξεις . . . Τὴν τύχην του θὰ
κάμῃ ὅποιος δυνήθῃ νὰ κάμῃ μελοδραματικὴν τὴν πολιτικὴν
οἰκονομίαν . . .

— Ἡ σειρά μου τώρα ἐπανελάβην ὁ Σενέλ, σὰς ὀφείλω
καὶ ἐγὼ τὴν ἐξομολόγησίν μου . . . δὲν θὰ ᾖναι μακρὰ . . .
Ἔχω κλίειν πρὸς τὴν διπλωματίαν . . .

— Ἀπαιτοῦνται προστασίαι, διὰ νὰ γείνη τις μαθητευό-
μενος προξενείου, εἶπεν ὁ Δουρανδίνος.

— Ναί, μᾶς εἶπον, μέσα εἶναι.

— Ἀλλὰ τότε πῶς λείπει ἡ σημαία;

— Ἄ! ναί, τώρα τὸ παρετήρησα καὶ ἐγώ. Ἀλλὰ ἔχι-
σθηκε χθές καὶ θὰ τὴν μπαλώσουν, νὰ τὴν βάλουν πάλι.

Ὅποια ἐντροπή!

Ὅποιον αἰσχος!

Ζητεῖται ἐμβαλωματῆς.

Ὁ ἐμβαλωματῆς αὐτὸς θὰ φέρῃ τὸν τίτλον **Ἐμβαλω-
ματῆς τῆς Αὐλῆς**.

Ἀλλὰ τί νὰ τοὺς πρωτομπαλώσῃ; θὰ πάθῃ καὶ αὐτὸς
ὅ,τι ὁ μωρὸς ἐκεῖνος ὅστις προσπαθῶν νὰ φράξῃ κόσκινον ἔλε-
γεν ὅτι δὲν ξέρεῖ ποῖα τρύπα νὰ φράξῃ καὶ ποῖα νὰ μὴ φράξῃ.

Ἡ σημαία τῶν ἀνακτόρων μας μπαλωμένη δύναται νὰ
παραβληθῇ μόνον μετὰ τὴν **Σημαίαν** τοῦ . . . Κλαποθάκη . . .
προσπαθοῦσα καὶ αὕτη πάλιν νὰ μπαλωθῇ! . . .

* *

Μεταξὺ δύο βλεπόντων χθές τὴν σημαίαν τῶν ἀνακτόρων.

— Γιατί τὴν ἔγουνε κομμένη;

— Για νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Σουλτάνο.

;;;

ΤΟ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

Ἐξ ἄρθρων τῶν ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων μεταφέρομεν τὰ
ἐξῆς, πρὸς γνῶσιν τοῦ ἀδελφοῦ λαοῦ.

* *

«Ἐκ τοῦ **Ἐμπορικοῦ Παρατηρητοῦ Πα-
τρῶν** «Δάνεια καὶ πάλιν δάνεια, φορολογίαὶ
καὶ πάλιν φορολογίαὶ καὶ καταπιέσεις μέχρις ἀπογυμνώσεως
πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς κυβερνητικῆς σπατάλης. Ὁ τόπος ὅμως
διέρχεται μαύρας ἡμέρας ἀγωνιώδους πολιτικοῦ καὶ κοινωνι-
κοῦ βίου καὶ ἡ δυσπραγία ἐφαπλοῦται ἀνὰ πᾶσαν τὴν χώραν
ἐκδηλουμένη ἐν τῇ καχεξίᾳ τοῦ ἐμπορίου διὰ τῶν συνεχῶν
χρεωκοπημάτων, ἐν τῇ οἰκονομικῇ στενοχωρίᾳ τοῦ λαοῦ διὰ
τῶν πολλῶν αὐτοκτονιῶν. Ἡ ἑκτακτος βουλευτικὴ
σύνεδρος παρασκευάζει νέας ἐκπληξείας. Σπατάλη ἀκαταλό-

— Ἀναμφιδόλως . . . Ἐπειτα, προτιμῶ πρεσβεῖαν αὐτὴ
εἶναι ἡ κλησίς μου. — Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μέσα . . . μὰ τὴν
πίστιν μου, σύντροφοί μου, τὸ φυλακτὸν μου μόνον ἔχω.

— Καὶ ποῖον εἶναι αὐτό; ἠρώτησαν ταυτοχρόνως ὁ Ἰω-
σηφῖνος καὶ ὁ Ρόμπυ.

— Αἱ γυναῖκες, ἀπεκρίθη ὁ Σενέλ.

Ἡ ὁμήγυρις ἐμόρφασε περιφρονητικῶς.

— Αὐτὰ εἶναι παλαιὰ, ὡς ἡ Παλαιὰ Διαθήκη! ἀνέ-
κραξεν ὁ Ρόμπυ.

— Βλακῶδες ὡς ἰδέα βωδεβίλ! εἶπεν ὁ Δεμιζάρ.

Ὁ δὲ ἱατρός καὶ ὁ Δουρανδίνος εἶπεν ἔτι εὐφρόνεστερα
πράγματα.

Ὁ Σενέλ ἐπέβαλεν αὐτοῖς σιωπὴν δι' ἐπιτακτικοῦ νεύ-
ματος.

— Τὸ χρέος σας εἶναι νὰ ἀκούετε καὶ νὰ πίνετε, ἐπανε-
λαθε· προσπαθεῖτε νὰ ἐννοήτε καὶ μὴ διακόπτετε πλέον.
Ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ, τὸ γνωρίζω, μετεχειρίσθησαν τὴν γυναῖκα
ὡς μικρὸν ἀνάθηρον . . . καὶ ἔχομεν τὴν ἱστορίαν ἥτις δια-
κηρύττει ὅτι τὸ ἀνάθηρον τοῦτο ἔχει βαθμίδας ἐπ' ἀπειρον
καὶ δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ θρόνου.

— Ἄν ἔχωμεν καρβοναρισμούς ἐδῶ, εἶπεν ὁ Δεμιζάρ
ἀποσύρομαι.

— Δὲν ἐφευρίσκω, ἐξηκολούθησεν ὁ Σενέλ, μὴ λαμβάνων
ὑπ' ὅψιν τὴν διακοπὴν . . . τελειοποιῶ . . . Μία γυνὴ δύ-
ναται ν' ἀντιστῇ πρὸς ἓνα ἄνδρα . . . αὐτὸ συμβαίνει . . .

γιστος πρόκειται νὰ γίνη ὑπὸ πορευτικῶν τίτλων *δυναστικῶν μεγαλειῶν*, ἥκιστα ἀνταποκρινομένων εἰς τὴν μικρότητα καὶ πτωχείαν τοῦ κράτους, εἰς τοὺς γλίσχρους ἐθνικοὺς πόρους καὶ τὴν καθόλου δυσάρεστον οικονομικὴν κατάστασίν του. Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν δεικνύουσιν ὅτι εἰ μὴ ἐπέλθῃ πρόνοια καὶ ἐνέργεια θεραπείας ὁ λαὸς δὲν θὰ λησμονήσῃ *τὰς ἐθνικὰς αὐτοῦ παρὰδόσεις.*»

Ἐκ τοῦ «*Ἀγαμέμνωνος*» τοῦ Ἀργούς. «Ἐλπίς τοιαύτη ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ὑπάρχει, ὁ δὲ κ. Δηλιγιάννης διὰ τῆς τεχνικωτάτης ἀγορεύσεώς του συνετέλεσε σπουδαίως καὶ πρακτικώτατα εἰς τὴν κατάδειξιν τοῦ κινδύνου καὶ τῶν ἀπαραιτήτων μέσων πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ, μὴδὲν ἀποκρύψας ὅτι καὶ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς διὰ τῆς παροιμιώδους φιλοχρηματίας του καὶ ἡ Α. Γ. ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος διὰ τῆς Μανωλάδος του καὶ τῶν νέων ἐθνικῶν δωρεῶν ἀπώλεσαν ἀνεπιστρεπτὴ πᾶσαν δημοτικότητα καὶ τὴν ἡγάπην τοῦ Λαοῦ, σὺν τῇ Βασιλικῇ ἀξιοπρεπείᾳ των· ἤθελε δὲ ἀπαιτηθῇ ἐκτακτὸς ὑπὲρ πατρίδος ἡρωϊσμός ἢ θυσιᾶι σωματικαὶ καὶ ὀλικάι μέγισται ὅπως ἀνακτηθῇ πολλοσημόριον τοῦ ἀπολεσθέντος τούτου ἡγεμονικοῦ στρίγματος, διότι, κατὰ τὴν τρέχουσαν πεποιθήσιν καὶ ὁ Βασιλεὺς καὶ τὰ Βασιλόπουλα, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἐργάζονται, εἰμὴ εἰς θησαυρίσιν ὅσον τὸ δυνατόν πλειοτέρου χρήματος, διὰ τῆς ἀπογυμνώσεως καὶ τοῦ καταποντισμοῦ τοῦ ἔθνους, ὅπως μίαν ἡμέραν μᾶς δώσουν πέντε *μούντζες* ἀπ' ἐμπρὸς καὶ ἄλλας τόσας ἐξόπισθεν, καὶ ἀπέλθωσιν εἰς τὰς εὐγενεῖς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις, ἔνθα αἱ ὠραιαὶ γυναῖκες, αἱ διασκεδάσεις καὶ τὰ θέατρα ἐπιπολάζουν, καὶ τὸ ἀκμάζον χαρτοπαίγιον δύναται νὰ προσπορίσῃ ἀφθονώτερα πλοῦτη εἰς τοὺς τυχεροὺς θνητοὺς.»

Ἐκ τῆς «*Ἐφημερίδος Πατρῶν*». «Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ἡγεμονία Ἀλεξάνδρου ἐδικαιοῦτο νὰ προικισθῇ καθὼς καὶ ὁ διάδοχος ὑπὸ τοῦ ἔθνους, φιλοτιμωτάτου ἄλλως τε καὶ οὐδέποτε ὀρρωδῆσαντος ἀπέναντι δαπανῶν, ὅταν ταύτας ἐπιβάλλῃ ὅχι «τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν κρατοῦσαν δυναστείαν», ὅπως τινὲς παρὰδόξως ἰσχυρίστη-

σαν, ἀτόπως αναμείξαντες μετὰ τοῦ ζητήματος τῆς προικίσεως τῶν βασιλοπαίδων τὴν ἐθνικὴν τιμὴν καὶ εὐγνωμοσύνην, διότι ἐνὸς ἔθνους ἡ τιμὴ μᾶλλον ἀκρωτηριάζεται ἀπὸ *τοὺς ἀφοπλισμοὺς καὶ τὸ πλῆθος τῶν δαρειστῶν του*, ἀποροῦμεν δὲ ὁποῖαν εὐγνωμοσύνην ἐκζητοῦσι διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Προτιμώτερον ἦτο ν' ἀναφέρωσι τὰς εὐεργεσίας τῆς ὀνομαστῆς, οἱ λεπτομερῶς καταχωρίζοντες καὶ τὰ βήματα τὰ ὁποῖα ἔκαμεν εἰς τὸν περίπατον ἡ «περικαλλὴς Μαρία καὶ ὁ ἀριπρεπὴς Νικόλαος». Μόνον τὴν βασίλισσαν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀγαπᾷ δικαίως καὶ σέβεται ὁ Ἕλλην καὶ πρὸς ταύτην ἀρμόζει πᾶσα ἀφοσίωσις. Ἀλλ' ἂν αἱ προικοδοτήσεις γίνωνται ἐν ἀρμολίᾳ χρόνῳ, διατὶ νὰ προστεθῇ καὶ ἡ αὔξηση τοῦ βασιλικοῦ μισθοῦ; Ἀτόπως λοιπὸν ἐπάγονται διὰ μιᾶς ὅλα ταῦτα τὰ βάρη εἰς τὴν ἐθνικὴν ράχην.»

Ἐκ τῆς «*Παρησίας*» τοῦ Ναυπλίου. «Ἐν τούτοις ἀφ' οὗ ἐψηφίσθησαν καὶ αὐταὶ αἱ δωρεαὶ, μὴ νομίζομεν ὅτι ἐτελειώσαμεν. Μετὰ τὸ Μπάφι, ἡ Μανωλάς, μετὰ τὴν Μανωλάδα αἱ ποικίλεις καὶ τὰ ἀνάκτορα, καὶ μετ' αὐτὰ, προσέξατε, ἔχομεν ἀνάγκην ἀνακτόρου διὰ τὸν βασιλόπαιδα Γεώργιον, προικὸς διὰ τὴν ἡγεμονίδα Μαρίαν, χάριν πάντοτε τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἔθνους.»

ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΗΣ

[Φιλολογικὸν Σκαλάθυρμα].

Κόντος, Ψυχάρης, Σκυλίσσης, Φαρδύς, — ἰδοὺ ἡ κλασικὴ τετράς, ἄλλη *Πατρομινέντα* τῶν *Ἀθλέων τοῦ Οὐγῶ*, ἥτις, ὅπως ἀντιθέτων αἰσθημάτων ἐμφορῶμεν, περιέχουσα τέσσαρα *μέλη* καὶ τέσσαρας *ἀντίποδας*, ἐκίνησεν ἀληθῆ σταυροφορίαν, κατὰ τὰς ἡμέρας μας, ἐναντίον ἐνὸς καὶ μόνου φοβεροῦ ἐχθροῦ τῆς *ἐλληνικῆς γλώσσης*!

Ἡ γλώσσά μας! ἡ σημερινὴ γλώσσά μας! Ἰδοὺ ὁ σκοπὸς καθ' οὗ ἀσκόπως βάλλουσι τὰ βέλη των, οἱ τέσσαρες αὐτοὶ *Φιλολογικοὶ ἐπαναστάται*!

Ὁ εἰς προσπάθει νὰ τὴν ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν *ἐβδόμου* οὐ-

ἀλλὰ ποῦ ἡ γυνὴ ἥτις θὰ δυνήθῃ ν' ἀντιστῇ κατὰ πέντε ἀνδράων;

— Δὲν τὴν γνωρίζω, εἶπε μετὰ πεποιθήσεως ὁ Ἰωσηφῖνος.

— Ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς φοῖνιξ, προσέθεσεν ὁ Ρόμπυ δὲν εὐρέθη ἀκόμη.

— Πρὸ πάντων ἂν οἱ πέντε ἄνδρες εἶναι σὰν κάποιον λεβέντηδες . . . εἶπεν ὁ Δουρανδῖνος ἐπαιρόμενος.

— Κίριοι, ἐπανελάθεν ὁ Σενέλ, ἤμην πολὺ βέβαιος ὅτι ἄνθρωποι τόσῳ νοήμονες, ὡς ὑμεῖς, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ παραγνωρίζωσιν ἐπὶ πολὺ τὴν ἀπειρον δύναμιν τοῦ συνδυασμοῦ μου. Εἶναι τι ἀπλοῦν καὶ μέγα. — Συνασπίζομεθα ἀπέναντι καὶ κατὰ τῶν γυναικῶν διὰ τοῦτου καὶ μόνου, ἕκαστος ἡμῶν πενταπλασιάζει πᾶσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις ἐνταυτῶν... ἕκαστος ἡμῶν καθίσταται βεβαίως ἀκαταμάχητος. . . .

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ἰωσηφῖνος, ἅς πῶμεν!

— Ὡραιότατον, εἶπε στενάζων ὁ Δεμιζάρ καὶ ἀνατρέπων τὴν κύλικά του, ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον πόντσι.

Ὁ Ρόμπυ, ἐκρεμάσθη εἰς τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου. . . Ὑπηρετὴς προσέτρεξε.

— Ἀλλὰ πέντε πόντσια! εἶπεν ὁ Ρόμπυ.

— Δὲν φθάνουν! ἐφέλλισεν ὁ Δεμιζάρ.

— Καὶ ἀκούσατε νὰ ὀρῇτε, ἐπανελάθεν ὁ Σενέλ; δεκτοῦ γενομένου ἀπαξ ὅτι δυνάμεθα νὰ νικῶμεν ὅλας τὰς γυναῖκας, ὁποῖον πρόσκομμα δὲν ἐξομαλύνεται ἐνώπιον ἡμῶν; Σὺ Δου-

ρανδῖνε ἀποκτᾷς τὴν δικογραφικὴν σου θέσιν, σὺ Ἰωσηφῖνε γίνεσαι διδάκτωρ μὲ ἀμαξάν, μὲ μέγαρο. . .

— Ἐγὼ θὰ πιτυλίζω μὲ τὴν ἀμαξάν μου τὴν Ἀκαδημίαν τῆς ἱατρικῆς, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσηφῖνος, θὰ διχοτομήσω τὸν Βρουσταὶ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμαξῆς μου. . .

— Σὺ, Ρόμπυ, θὰ φθάσῃς, φυσικῶς εἰς τὸ Ἰνστιτούτον, εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον ἢ εἰς τὴν ἐκθεσιν. . .

— Καὶ εἰς τὰ τρία, εἶπεν ὁ Ρόμπυ.

— Σὺ Δεμιζάρ, θὰ εὕρῃς εἰς βαλάντιόν τι τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ διαβολικοῦ ἐμπορίου σου. . .

— ὦ! ὁ λαὸς, ὁ ἀγαθὸς λαὸς εἶναι συγκεκνημένος, εἶπεν ὁ Δεμιζάρ, δύο ἑκατομμύρια σολδίων, κάμνουν ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων!

— Ἐγὼ, τέλος, ἐπανελάθεν ὁ Σενέλ, χάρις εἰς κάποιαν, δούκισσαν, γίνουμι ἐξ ἐφόδου γραμματεὺς πρεσβείας τὸ ὀλιγώτερον καὶ ἔπειτα. . .

— Οὐρρά! ἐκραξεν ὁ Δουρανδῖνος, ἔχω τὸ γραφεῖόν μου.

Οἱ λοιποὶ ἀπετέλεσαν χορὸν καὶ τὸ δωματίον ἐπληρώθη δι' ἐκτάκτων ὠρυγῶν.

— Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη. Ἐννοεῖτε ὅτι εἰς μίαν ὑπόθεσιν τοιαύτης σπουδαιότητος, καλὸν εἶναι νὰ ἤμεθα συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους διὰ σπουδαίας συμφωνίας.

— Δὲν ὑπογράφω τίποτε, ἐπέλαθεν ὁ Δεμιζάρ, ὡς ἄνθρωπος σκληρὰν ἔχων πείραν τῶν υπογραφῶν.

— Ἐνα ὄρκον! ἀνέκραξεν ὁ Δουρανδῖνος.

ρανόν, (οὕτω φαντάζεται τοῦλάχιστον) ὁ ἄλλος νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τοὺς μακαρίαι τῇ λήξει ἀποπάτους τοῦ Φιλήμονος! Ὁ πρῶτος τὴν παραφορτώνει μὲ παντοειδῆ στολίδια καὶ μᾶς τὴν παρουσιάζει ὡς ἄλλην Ὁθωνίστραν· ὁ δεῦτερος τῆς ἀφαιρεῖ καὶ τὰ ὀλίγα καὶ πενιχρά ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα οἱ αἰῶνες διελθόντες ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀφῆκαν ὡς θλιβεράν ἀνάμνησιν τῆς πάλαι εὐκλείας τῆς· ὁ τρίτος τῆς ρίπτει τὸν παρθενικὸν πέπλον καὶ μᾶς τὴν παρουσιάζει γυμνώλενον καὶ γυμνοτράχηλον, ὡς *καρακάξαρ* καφωδείου, ὁ δὲ τέταρτος, μὴ ἀκούμενος εἰς τὰ ἡρωϊκά κατωρθώματα τοῦ τρίτου, τὴν... συγγνώμην διὰ τὴν φράσιν, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ τὴν ἀποφύγωμεν! — ὁ τέταρτος λοιπὸν τὴν *ξεβρακόει* καθ' ὁλοκληρίαν καὶ...

Αἰδῶς, Ἀργεῖοι! αἰδῶς!

Αὐτὸ ἀπάνω κάτου συμβαίνει· ἡ ὅπως ἐμιλήσωμεν πλέον συγκεκριμένως, ὁ πρῶτος ἐπαγγελλόμενος τὸν Ἀττικιστὴν, *μυττακίζει*, ὁ δεῦτερος ἐπαγγελλόμενος τὸν ὑπέρμαχον τῆς δημόδους, μᾶς παραθέτει πρὸς βρῶσιν μίαν, πῶς νὰ τὴν ἐνομάσωμεν; φοικῶδη *σαλάταρ* ἀπ' ὅλα τὰ χορταρικά γνωστὰ καὶ ἄγνωστα, ὁ τρίτος παρουσιάζόμενος μὲ ἀξιόσεις *βαρύτητος* ἐξοδεύει τὴν *βαρεῖαν* καὶ ὁ τέταρτος — ὦ, αὐτὸς ὁ τέταρτος! — ἀφῆκων τὰ *πνεύματα* εἰς τὰ πνευματοποιεῖα καὶ τοὺς *τόνους* εἰς τὰ ἐδωδιμοπωλεῖα, κοντὰ στοὺς *σωλωμοὺς* καὶ τῆς *σαρδέλλης*, μᾶς παρουσιάζεται κάθε λίγο καὶ λιγάκι ὑπογραφόμενος *Φαρδὺς* πλατὺς χωρὶς *πνεῦμα* καὶ χωρὶς *τόνον* καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπικαλεσθῶμεν, ἐξ εὐσπλαγγίας χάριν αὐτοῦ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ ἁγίου *πνεύματος* καὶ νὰ συμβουλευσώμεν εἰς αὐτὸν τακτικὴν καὶ μεθοδικὴν χρῆσιν τῶν *τονωτικῶν* πρὸς θεραπείαν τῆς *ἀτονίας* του!

Αὐτοὶ εἶναι οἱ τέσσαρες σπουδαιότεροι αἰρεσιάρχαι τῆς ἐποχῆς μας, οἱ διαπληκτιζόμενοι *νυχθημερόν*, ὡς σκύλοι, — ὡς λάγνοι σκύλοι, εὐρισκόμενοι εἰς τὰς ὁρμάς των! — καὶ κατακοπόμενοι τίς νὰ κατακτήσῃ τὴν αἰδήμονα καὶ ἄβραν παρθένον ἣν ἐλάτρευσεν εἰς Πλάτων — *πλατωνικώτατα* βεβαίως! — καὶ ἔψαλεν εἰς Πίνδαρος, μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀσελήγησιν ἐπ' αὐτῆς οἱ βέβηλοι.

Τὴν νύμφην ὅμως φαίνεται ὅτι ἐποφθαλμιῶσι καὶ ἔτεροι γαμβροὶ! Καὶ ἰδοὺ, ὡς νὰ μὴ ἔρχουν οἱ τέσσαρες αὐτοὶ μετὰ τῶν ὁπαδῶν των, ἀνατέλλει καὶ ἕτερος *Κυπαρόδης*, ὁ κα.

Γεώργιος Χρυσάνθου Βαρότσης πολίτης ἐκ Νάξου, Νάξιος, ἂν ὄχι καὶ Ἀξιος, αὐτὸς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους ἐπιδιδῶν *ῥ' ἄξιωθῇ* τῆς προτιμήσεως τῆς πολυθελήτρου νύμφης, δι' ἐνὸς ὑψηλοῦ καὶ φοβεροῦ ἀριστουργήματός του τιτολοφορούμενου «*Φωνὴ φιλοπάτριδος πολίτου*!»

ὦ πατρίς μου! Ἄν' ἔχῃς τέτοιους *φίλους* τί τοὺς θέλεις τοὺς ἐχθροὺς! μήπως θὰ ἀρῇσιν οἱ φίλοι σου τίποτε καὶ δι' αὐτούς!

Παράδοξος αἰρεσιάρχης αὐτὸς ὁ κα. Βαρότσης! Ἐκλεῖψεν ὅλους τοὺς προκατόχους του — ἵνα μὴ εἰπωμεν συναδέλφους του! — καὶ τὸν Κόντον καὶ τὸν Ψυχάρην καὶ τὸν Σκυλίτσην καὶ τὸν Φαρδὺν, χωρὶς ν' ἀρῇσιν ἐξ ἄλλου ἀσυλήτους καὶ τοὺς ἄλλους ἐκείνους σταυροφόρους τῆς *λογικῆς*, λ. γ. τὸν Κορδορούμπαν, τὸν Ἐξαρχόπουλον, τὸν Θεοδοσίου, τὸν Τραμπῆ καὶ τοὺς λοιποὺς περικλεεῖς φιλολόγους!

Ἐπεθυμοῦμεν νὰ παραθέσωμεν ὅλον τὸ ἀριστούργημα τοῦ κα. Βαρότσης, ὡς πειστήριον τῶν λόγων μας· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο εἶνε ἀδύνατον διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, ἀρκούμεθα παραθέτοντες τὸ *extrait* αὐτοῦ, τὸν ἀμύμητον πρόλογον, καὶ ἂν δυνήθητε νὰ ἀνθέξητε εἰς τὰς στομαχικὰς ἐπαναστάσεις, σὰς παρέχοντες πρὸς ἀπόλαυσιν κατόπιν καὶ ὀλίγα ἄνθη εὖσσμα ἐκ τοῦ κειμένου!

Ἴδου ὁ πρόλογος. — Σημειώσατε καλὰ ὅτι ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος συγγραφεὺς *ρεκλαμάρων* τὸν ἑαυτὸν του! Κι' ἐδῶ πρωτοτυπία!

«Ἀναγράφοντες εἰς φῶς φέροντες τὴν Ἀγνὴν ἐνθερμον ἔκφρασιν τοῦ πολίτου Γεωργίου Χρυσάνθου Βαρότσης ὁμολογοῦμεν βεβαιοῦμεν τὴν μεγίστην ἡμῶν χαρὰν ἢ ἡμετέρα πληρεστάτη πεποθήσῃς εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ ἄσμενοι αὐτὴν ἀποδεχθήσονται. Ὁ πολίτης οὗτος ζῶν ἐν τῇ ὡραίᾳ εἰρηνικωτάτῃ Νάξῳ, Πατρίδι αὐτοῦ, μεμακρυσμένος, ἠδυνήθη φυγεῖν τὰς φαρμαστικὰς καὶ περιπλοκάς παγίδας ἡσυχολήθῃ χεῖποτε ἐπροσηλωθῇ εἰς τὰ τῆς πατρίδος. Ὁμολογοῦμεν χάριτας πρὸς τὸν πολίτην τοῦτον τὸν πρῶτον ἀπεκαλέσαντα τὸν Παῦλον Δοῦκα Μέγαν Μέγαν πολίτην Ἑλληνα. Ἰσόβιον πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς βουλῆς, τὸν καὶ σύζυγον τῆς πρώτης τῶν ἐλλήνων κούρης Ἀλεξάνδρας!» Καὶ ὁ ἑλληνισμὸς ὅλος ἀποδεχθήσεται ἄσμενος τὴν γνώμην ταύτην, ἀρίστην ἐξαίρετον ἰδέαν!

«Ὁ συντάκτης»

— Ὅρκον ἐπίσημον, προσέθεσεν ὁ δόκιμος.

— Ὅρκον φοβερόν! ἐπεῖπεν ὁ Ρόμπυ· ἀκριβῶς ἐπῆρα χθὲς μίαν θέσιν εἰς τὸ Μελοδράμα... Γνωρίζω ἓνα μεγαλοπρεπῆ ἔχον ὄρκου... Ὡς σὰς τὸν τραγουδήσω...

Ἡγέρθη δὲ, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, ἤνοιξε στόμα τεράστιον καὶ ἔψαλεν αὐτοσχεδῶς ἔμμετρον ὄρκον. Ἀλλὰ διεκόπη, διότι ἡ θύρα ἠνοιγῆθαι καὶ εἰσῆλθε δευτέραν φορὰν ὁ κα. Κταπόδης ἐν παρατάξει μετὰ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ ὑπηρετῶν.

Ἀφοῦ δὲ παρετέθη τὸ πόντισι, ὁ Κταπόδης καὶ οἱ ὑπηρεταὶ του ἐξῆλθον ὀπισθοβατοῦντες μετὰ πολλῶν ὑποκλίσεων πρὸς τὸς καλοὺς πελάτας. Ὁ Δουρανδῖνος ἔσυρεν αὖθις τὸν σῦρτην.

— Μὴ ἀστειεύεσαι, Ρόμπυ, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ Σενέλ· εἶναι σοβαρὰ ἡ ὑπόθεσις. Ἐδῶ πρόκειται περὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν. Σηκωθῆτε καὶ ἄς ὀρκισθῶμεν...

— Τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ ἀδιόρθωτος Ρόμπυ, ἄς ἀντικαταστήσωμεν τὰ βεγγαλικά, ἐφ' ὅσον δυνάμεθα.

Ἐρύσθη δὲ ταχέως τὰ κηρία, καὶ ἡ σκηνὴ εὐρέθη φωτισμένη ὑπὸ τῆς ὑποκύνου λάμψεως τοῦ ποντισίου.

Οἱ πέντε συνδαιτυμόνες ἠγέρθησαν.

— Καταπληκτικὸν τὸ θέαμα, εἶπεν ὁ Δουρανδῖνος φοβούμενος σκεδόν, μὴ τὴν τιμὴν μου.

— Ὡραῖον θὰ ἦτο, ἐπανελάθεν ὁ Ρόμπυ, ἂν ἤμεθα τεταγμένοι συμμερικῶς, τρεῖς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τῆς τραπέζης,

τρεῖς ἀπὸ τὸ ἄλλο, καθὼς εἰς τὸ Μελοδράμα, ἀλλὰ πέντε δὲν εἶναι ἀριθμός.

— Εἴμεθα ἐξ! εἶπεν ὀπισθεν αὐτοῦ γλυκεῖα καὶ σοβαρὰ φωνή.

Οἱ πέντε συνδαιτυμόνες προσέβλεψαν ἀλλήλους, ὅπως ἴδωσι τίς ὁμίλησε.

Ἦσαν ἐξ τῶ ὄντι. Ἀναμέσων τοῦ Ρόμπυ καὶ τοῦ Δεμιζάρ, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Σενέλ, ἦτο τὴν ὥρᾳ μίαν γυνή, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐκρύπτετο ὑπὸ βελούδινον προσωπεῖον...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Χ'.

Ὅπου θάπτεται ἡ ἀπόκρεως

Ἡ φλόξ τοῦ πόντις, ἥτις μόνῃ ἐφώτιζε τὴν σκηνὴν, ἔδιδεν εἰς ὅλα τ' ἀντικείμενα πελιδνὴν χροιάν.

Ἡ ἀνεξήγητος καὶ αἰφνιδία ἐμπάνσις τῆς προσωπιδοφύρου ἐκείνης ἐνέβαλε τοὺς συνδαιτυμόνας εἰς βλακώδη ἀπορίαν μετὰ φόβου.

Γνωστὸν ποῖαν ἐκλυτὴν παράγει ἐπὶ τῆς μέθης πᾶν ἀπροσδόκητον καὶ αἰφνιδίον. Οἱ συμπῶται ἠτένιζον τὰ ἐξωγυωμένα ὄμματά των ἐπὶ τοῦ φαντάσματος ἐκείνου εἰς δ' αἰ ὥχραι καὶ κλονούμεναι λάμψεις τοῦ πλεγμένου οἰνοπνεύματος ἔδιδον παράδοξον ὄψιν. Ὁ Δεμιζάρ καὶ ὁ Δουρανδῖνος, οἵτινες εὐρίσκοντο πλησιέστερον αὐτοῦ, ὑπεχώρησαν μετὰ τρόμου.

Σωστή αὐτοβιογραφία! Ὁ συντάκτης ἂν κ' ἔχει ἐξοβελίσει ἐκ τοῦ κειμένου πνεύματα καὶ τόνους, ἐπιθυμῶν φαίνεται νὰ *τορίση* τὸν πρόλογον ἀπεστάτησεν ἀπὸ τὰς ἀρχάς του. Δυστυχῶς ὁμως, ἂν οἱ *τόνοι* ἐφάνησαν ἐπικεικείς, τὰ πνεύματα δὲν τοὺς ἐμιμήθησαν καὶ δι' αὐτὸ μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας του δὲν κατώρθωσε νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸν πρόλογόν του *πνευματώδη* ἀλλὰ μᾶς τὸν ἐπαρουσίασε *πάσχοντα ἐμπνευμάτωσιν*! Σφαλίσατε τὴν μύτη σας!

Καὶ αὐτὰ μὲν ὁ κ. Βαρότσης· ἡμεῖς δὲ ἐπειδὴ, μὴ ὄντες ὁπαδοὶ τῆς *ἀβαρίας* τοῦ συγγραφέως, *βαρυνόμεθα*... νὰ ἐνασχοληθῶμεν πλείοτερον εἰς τὰ κατ' αὐτὸν σᾶς παραθέτομεν ὀλίγα ἐδέσματα ἐκ τῆς πλουσίας τραπέζης του καὶ... καλὴν χώνευσιν!

«Ὁ ὁ μέγας Δουξ Παῦλος ἀναχωρεῖ· ἀνεχώρησεν ὁ μέγας Δουξ Παῦλος.

«Συ ἡ ἐναγκλισθεῖσα ἡ ἐγκολπωθεῖσα. Ὁ συ ἡ ἀσπασθεῖσα τὸν ἐνδοξὸν τὸν μεγάλον ἀποστολὸν Παῦλον, τὸν ἀνακραζάντα φωνησάντα «χάρις τῷ Θεῷ τῷ πάντοτε θριαμβοῦντι ἡμᾶς».

«Τὰ ἀργὰ σκαφὴ τῆς συγκοινωνίας ἀρτηριαί. Οἱ στρατιῶται τῶν ἐθνῶν φῶς. Τῆς γῆς φλεβὰι ἀποδίδουσι τὸ σῶμα καὶ αἷμα.

«Ὁ Φρειδερίκε. Ὁ ἡ ἀγνὴ Σοφία συνεταυτίσε τὴν τυχὴν αὐτῆς μετὰ τὸν ἀπο σε *θωπευθετός, περιπτυσθετός* (Καὶ «στὰ οἰκογενειακὰ ἐπεμβάινεις, κ. Βαρότση; Ντροπὴ, λιγάκι!») Κωνσταντινίου.

«Ὁ Αυτοκρατορία, ὡ καλλιστῆ. Συ τρυφεροτάτη, ὡ φιλανθρωπωτάτη, ὡ ἐναρετωτάτη, εἶσαι εὐσπλαχνωτάτη, εἶσαι ἀσπεραγαπητοτάτη. Συ ἐνδοξωτάτη· εἶσαι κραταιοτάτη· εἶσαι δικαιοτάτη. Συ ισχυροτάτη.

Τὸ φάσμα ἐν τούτοις, ἐξέτεινε τὸν βραχίονα καὶ ἤναψεν ἀλληλοδιαδόχως τὰ κηρία.

Οἱ συνδαιτυμόνες δὲν ἀνεγνώρισαν παντάπασιν τὴν Κάρμεν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, ἀλλ' ἠδυνήθησαν νὰ θαυμάσωσι τὰς ὡραίας ἀναλογίας τοῦ σώματός της καὶ τὴν εὐγενῆ χάριν τῶν κινήσεών της.

Ὁ φόβος ἐξέλιπε. Ἦτο γυνὴ, γυνὴ νεαρά καὶ θελκτικὴ. Ὑπελείπετο νὰ μάθωσι πῶς εἰσεχώρησεν εἰς τὸ κλειστὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, ἀλλ' ἡ λάμψις τῶν κηρίων ἀπέδιδεν εἰς ἕκαστον τὸ θάρρος του, ἡ δὲ εὐθυμία ἐπανήρχετο. Ὁ Ρόμπυ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς ἀγνώστου καὶ τὴν ἔρρεν ἐρωτοτρόπως εἰς τὰ χεῖλη του. Ὁ Δεσιζάρ ἀπεμάκρυνε τὸ πόντισι του.

— Ἐνόμισα, ὅτι ἦτο κάμμία ἀπὸ τὰς γυναῖκάς μας, ἐπιθύρισε.

Ὁ ξανθὸς δόκτωρ ἐψεύδετο· τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τῷ ἐφάνη πῶς βλέπει τὸν διάβολον.

Μόνος ὁ Σενέλ ἐφαίνετο μὴ εὐχαριστηθεὶς ἐκ τοῦ περισπασμοῦ τούτου.

— Ὁραία προσωπιδοφόρος, εἶπε τραχέως, ἡπατήτης ὡς πρὸς τὸ δωμάτιον, καὶ δὲν θέλομεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν τυχαίαν σου ἐπίσκεψιν.

— Δὲν εἶναι διόλου τυχαία, ἀπήντησεν ἡ Κάρμεν. — Ἐξεγράψατε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ᾤσθε ἐξ ἀντι πέντε. Ἰδοὺ ἐγώ, διὰ νὰ εἰσακουσθῇ ὁ πόθος σας.

— Καλὰ τὸ ἐσκέφθη! εἶπεν ὁ Ρόμπυ, θὰ εἶναι καμμιά μεγάλη κυρία ποὺ θέλει νὰ γελάσῃ... Δὲν ἔχω ἀντίρρησην.

— Γκαρσόν, ἕνα ποτήρι τῆς κυρίας, ἔκραξεν ὁ Δουρανδίνος τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα περιεπλέκετο ἐπαισθητῶς,

— Ἠκούσατε τὴν συνδιάλεξίν μας; ἠρώτησεν ὁ Σενέλ ἠρώτησεν ὁ Σενέλ συνοφρυούμενος.

— Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

(Ἀκολουθεῖ).

«Ὁ θαυμαστοτάτη· ὡ λαμπροτάτη· ὡ ἀγλαοθοκε. Ὁ περὶ σπλαγγνε· ὡ μητὴρ καλλιστῆ δεομεθα. Παρακαλούμεν ἵνα κκαὶ προπροπροπρομητωρ μιλιοχιλιοχρονησητε καὶ ἡ συ διαδοχη.

«Ὁ ὁ ἐλληνισμός ολος σε ἀνακηρυττει. Ὁ μέγα δούξ «Παυλε. Ἰσοβιον προεδρον τῆς βουλῆς. Πανελληνίου ἐκκλησιας, εσαι επικροτεῖται, βασιλευεαι.

«Ὁ μέγα δούξ Παῦλος. Κουρὴ Ἀλεξάνδρα, Μαρτίς, Βριτομαρτίς, ἡμετερος υπερασπιστής, ικετής, προστάτης, — ὡ «χαρὰι, ὡ εὐφροσυναί, ὡ ἀγαλλιασεις, εσαι επικροτεῖται, «βασιλεύεται!» (sic).

Ἀρκοῦν αὐτά.

Καὶ νῦν, ὦ ἐνδοξε Πολίτη τῆς Νάξου καὶ μεγάλιμε Πατριώτα, ἐπιτρέψον καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς σκόληκας ὅπως, δανειζόμενοι τὰ πτερά σου, σοὶ ἀνακράξωμεν:

Ὁ τρισενδοξε Βαρότση, παντοδυναμε, πανδαῆμον· χαιρε, ευφραίνου, ἀγαλλου.

Εὐδαιμων, βοήν ἀγαθε, μὴ φωνὰς πατριωτικὰς ἐστερας ποιεῖ.

Ἀναμεισον, ὡγαθε τὸν Μαῖον ὅτε οἱ τετραποδες ὑμνῆται τοῦ φωνασκουσιν ἐν τοῖς ἀγροῖς, Χρυσανθε!

Τότε γοῦν καὶ Συ φωνήσον, ὡ ἀηδὼν ἡδυφογγος.

Ἀκου εἰς μυο α Νάξι;

Νυνὶ δὲ παρὰ τοῦ ταχυδραμείου παραλαβε δεκακισχιλίους τοκοὺς παστους καὶ πεντε βυτία πεπληρωμενα οιοπνευματος, ἐπειδὴ φαίνεται θὰ εἴχετε ἐλλειψιν τοιούτων πραγμάτων εἰς τὴν Νάξον, ὡ τρισποθητε.

Ἀκομὴ δὲ θὰ σου ἀποστελλωμεν τακτικῶς διὰ τοῦ ταχυδρομείου καὶ τὸν λόγον τοῦ Μακράκη διὰ νὰ παυτῇ νὰ εἰσθε ἀλόγος, ὡ λογιωτάτε!

Αὐτὰ καὶ νὰ μας γράψης, ὡ Παναχραντε! Συναμ δε καὶ σε φιλοσμεν, ὡ πολυφιλητε, καὶ μενουμεν εσαι υμετεροι ὡ βελτιστε!

Ὁ Χωλὸς Διάβολος.

Υ. Γ. Τὴν διάτορον καὶ καλλιπεῖ αὐτὴν φωνὴν ὁ ἐξοχος ἀνὴρ κ. Γεώργιος Χρυσανθος Βαρότσης πολίτης ἐκ Νάξου, ἀπέστειλε ταχυδρομικῶς εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῶν δύο ἡμισφαιρίων. Πιστεύομεν νὰ μὴ παρέλειψε καὶ τὸν κ. Τσιριγώτην, ἐκτός πλέον ἂν πρὸς ἐνδειξιν ἐξαίρετου τιμῆς, ἀφήνων πρὸς στιγμὴν τὸ ἐν Νάξῳ ἀποχωρητήριόν του, πορευθῇ καὶ τοῦ τὴν ἐγγχειρίσῃ αὐτοπροσώπως! Ὅριστε καὶ τὴν διεύθυνσιν, κύριε Βαρότση: — Κορ Τσιριγώτην διευθυντὴν τοῦ Δρομοκατείου εἰς Δαφνίον. Μὴ φοβηθῆτε, μὴ τυχὸν παραπέσῃ ἡ φωνή σας. Τὴν λαμβάνει ἀσφαλῶς καὶ σᾶς παραλαμβάνει ἀσφαλέστερον.

Ἐρρωσθε.

Ὁ ἔδιος.

ΙΔΙΩΤΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΤΡΑΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΑΝΤΟΣ

Κατ' ἰδιωτικὰς πληροφορίας ἀφικθεῖσας ἐνταῦθα ἐκ Βιέννης καὶ εἰς ἃς δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν πᾶσαν πίστιν τὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀρχιδουκῆς Ροδόλφου καὶ τῆς βαρωνίδος Βερτσέρα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς: Ὁ Ροδόλφος συναντήσας τὸν π. Ἰούλιον τὴν δεκακοκταετῇ καὶ περικαλλεστάτην Βερτσέραν ἐν τινὶ συναναστροφῇ, ἠράσθη αὐτῆς παρευθὺς ἔμμανως, τὸ πάθος δὲ αὐτοῦ συνεμερίσθη καὶ ἡ νεανί, φιλόδοξος οὖσα, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει τοῦ νὰ ἀναδιβάσῃ αὐτὴν εἰς τὸν θρόνον τῶν Ἀψβούργων. Δύο τῶν αἰλικῶν τοῦ πρίγκιπος ἠδύκλουνον τὴν ἐν ταῖς οἰκίαις τῶν συνάντησιν τῶν δύο ἑραστῶν, μετ' οὐ πολὺ δὲ καρπὸς τοῦ ἔρωτός των ἀνεμνέτο, διότι ἡ Βερτσέρα κατὰ τὰς πρὸ τοῦ θανάτου των ἡμέρας διέτρεχε τὸν ἔκτον μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης, ἥτις δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον ν' ἀποκρυβῇ ἀπὸ τὰ ὄμματα τῆς κοινωνίας. Ἐν τοιαύτῃ θέσει εὐρισκομένων τῶν πραγμάτων, καὶ τῆς Βερτσέρας ζητούσης παρὰ τοῦ ἑραστοῦ διεξόδου, ὁ Ροδόλφος ἐν συνεν-

τεύξει μετὰ τοῦ πατρός του, ἐξιστόρησε τὰ λαβόντα χώραν καὶ ἐξή-
τησε παρ' αὐτοῦ τὴν συγκατάθεσιν του, ὅπως διαζευχθῇ τὴν σύζυ-
γόν του Στεφανίαν καὶ νυμφευθῇ τὴν ἑρωμένην του. Ὁ αὐτοκράτωρ
Ἰωσήφ ἰδεῖσθαι ἀκαμπτος ὡς πρὸς τοῦτο καὶ ἀπηύθυνε τῷ υἱῷ πι-
κροτάτῃ ἐπιπλήξεις. Ἀπηλπισμένος ὁ Ροδόλφος συνεσκέφθη μετὰ
τῆς Βερτσέρας περὶ τοῦ πρακτέου, καὶ ἔκρινε καλὸν νὰ ζητήσῃ τὴν
διάζευξιν παρὰ τοῦ Πάπα. Πρὸς τοῦτο ὁ Ροδόλφος μετέβη εἰς Ρώ-
μην παραμείνας ἐπὶ ἱκανὸν καιρὸς, ἀλλ' ὁ Ἅγιος Πάπας ρητῶς ἠρ-
νήθη, πρὸς δαλὼν ὅτι δὲν τολμᾷ νὰ διεγείρῃ τὴν μῆνιν τοῦ αὐτοκρά-
τορος τῆς Αὐστρίας καὶ τοῦ βασιλέως τοῦ Βελγίου. Ἀν' ὁ αὐτο-
κράτωρ ἐπέμενε ἡδύνατο ἐκδόλως νὰ λύσῃ τὸν γάμον, ἀλλ' ἀρνού-
μενον αὐτοῦ τοῦτο, οὐδὲν ἡδύνατο νὰ πράξῃ ὁ Πάπας.

Καθ' ὃν χρόνον ἦν ὁ Ροδόλφος ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς μητρός τῆς
Βερτσέρας εἰς Βιέννην εἶχε προσκληθῇ εἰς γεῦμα Παρισίνος τις τρα-
πεζίτης, ὅστις ἰδὼν τὴν Βερτσέραν καὶ καταβελχθεὶς ἐκ τῆς ὠραιό-
τητος καὶ τῆς ἐπαγωγῆς αὐτῆς συμπεριφορᾶς, ἐζήτησε τὴν ἐπομέ-
νην αὐτὴν εἰς γάμον παρὰ τοῦ θεοῦ τῆς κ. Βαλτατζί. Οὗτος εὐρὼν
συμφερωτάτων τὸ προκείμενον συνοικέσιον ἀνεκοίνωσε τὸ πρᾶγμα εἰς
τὴν ἀδελφὴν του, μητέρα τῆς Βερτσέρας, ἣν ἐπίσης τὸ μελετώμενον
τοῦτο συνοικέσιον εὐαρέστησε, πλὴν ἐμποδίων ἔκρινον τὴν ἐνδιαφέ-
ρουσαν θέσιν αὐτῆς καὶ τὴν πρὸς τὸν Ροδόλφον ἀφοσίωσίν της. Ἐ-
νόμισαν προτιμώτερον νὰ φανῶσιν εἰλικρινεῖς πρὸς τὸν μνηστήρα
καὶ τὴν ἐπομένην ἐξμυστηρεύσαν τὰ πάντα εἰς αὐτὸν, ἐρωτώντας
ἀν συγκατένευεν εἰς γάμον ὑπὸ τοιούτους ὁρους. Μετὰ τινα σιγμὴν
ἀπέκρινε ὁ Παρισινὸς τραπεζίτης ἀνέκραξε «ἔστω δέχομαι» καὶ ἔτει-
νεν αὐτοῖς τὴν χεῖρα. Οὐδὲν ἕτερον ἔμενεν ἢ ἡ συγκατάθεσις τῆς
Βερτσέρας, ἥτις μαθούσα τὰ ἀποφασισθέντα ἐζήτησεν ὀλίγον χρόνον
ἵνα σκεφθῇ. Ἐν τῷ μεταξύ ἐπανήλθεν ὁ Ροδόλφος ἐκ Ρώμης ἀπο-
τεθαρρημένος, καὶ μαθὼν παρ' αὐτῆς τὸ μελετώμενον συνοικέσιον,
ἠρώσθη, σφόδρα, ἐξομνῶν ἐκ ζηλοτυπίας, καὶ ὠρκίσθη ὅτι ἡ ἀγγε-
λόμορφος φίλη του οὐδέποτε θὰ ἀνῆλθῃ εἰς ἄλλον. Τότε τῇ ἐπρότεινε
νὰ αὐτοκτονήσωσιν ὁμοῦ. Ἡ νεανὺς ἀντίστη, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ
μὴ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα εἰς τὰ ἔσχατα, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμενε,
οὐδὲν θέλων ν' ἀκούσῃ. Αὕτη ἐπρότεινε τότε εἰς αὐτὸν διαφόρους
λύσεις, τῷ ὑποσχέθη νὰ μὴ νυμφευθῇ ποτὲ, νὰ κατοικήσῃ εἰς Ἰτα-
λίαν καὶ νὰ μεταδίδῃ αὐτὸς ἑκάστοτε παρ' αὐτῆς, ἢ νὰ ἐισέλθῃ εἰς
μοναστήριον. Ὁ Ροδόλφος ἔμενε ἀνένδοτος, ἔωσθ' ἀπέσπασε παρ'
αὐτῆς τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ αὐτοκτονήσωσιν ὁμοῦ. Πρὸς τοῦτο τὴν
προτεροῖαν ἡμέραν τῆς αὐτοκτονίας δ. ἡλθε, ἐφ' ἡμέρας, ἐκ τῆς οἰ-
κίας της, παρέλαβεν αὐτὴν καὶ μετέβη εἰς Μάγερλιχ. Ἡ Βερτσέρα
ἀψήχθη ἐπὶ τοῦ γραφείου της ἐπιστολὴν πρὸς τὴν μητέρα της περὶ
τῆς μελετωμένης αὐτοκτονίας, ἐλπίζουσα ὅτι ἐν καιρῷ ἤθελε φθάσει
ἡ μήτηρ της νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν καὶ σῶσῃ ἀμφοτέρους. Δυστυχῶς
μόνον τὴν πρῶταν ἀνεχέτισεν ἡ μήτηρ τὴν κόρην της καὶ εὗρε τὴν
ἐπιστολὴν, ἀλλ' ἦτο ἄργα. Μετ' ὀλίγον αἰσχρὴ ἡ εἰδησις. Ὁ διευ-
θυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Βιέννης ἐζήτησεν ἀμέσως νὰ ἀπελασθῇ
τὸν συνόρον τῆς Αὐστρίας ἡ μήτηρ τῆς ἀτυχοῦς, ὡς ἦτο ἀνέτοιμος
καὶ εἰς τὴν ὀλιγοήμερὴν κατὰστασιν εὐρίσκειτο. Ἡ μήτηρ συνοδεύο-
μένη ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ εἰδοποίησε πρῶτον τὸν ἀδελφόν της κ. Βαλ-
τατζί περὶ τῶν διευρυνόντων, καὶ αὕτη μὲν ἐπέβη τοῦ ἀναχωροῦν-
τος σιμῶν διὰ τὴν Βενετίαν, ὁ δὲ κ. Βαλτατζίς διηυθύνθη εἰς Μά-
γερλιχ. Εὗρε τὴν Βερτσέραν ζῶσαν ἔτι καὶ ὑπὸ τῆς φροντίδας τῶν
ἀνδρῶπων τῆς ἐπαύλειος.

Διηγήθη εἰς αὐτὸν τότε ἡ νέα ὅτι πάντοτε ἐπερίμενε τὴν μητέρα
της νὰ σῶσῃ αὐτὴν, καὶ πρὸς τοῦτο τὴν πρῶταν, ὅτε ὁ Ροδόλφος
προσέφερεν αὐτῇ στρυγνὴν νὰ πῇ, ἤρνετο προσπαθοῦσα νὰ κερδίσῃ
καρπὸν. Ἰδούσα δὲ τὸν Ροδόλφον ἐν παραφορᾷ καὶ ἐπ' ἐμμένοντα, διη-
θύνη πρὸς τὴν θύραν προσπαθοῦσα νὰ ἀνῶξῃ αὐτὴν. Ἀλλ' ἦτο κε-
κλεισμένη καὶ δὲν ἤνοιγε. Τότε ὁ Ροδόλφος διὰ τοῦ πολυχρότου ἐπυ-
ροδόλησεν αὐτὴν δις ἐκ τῶν ὀπίσθεν, καὶ ἡ μὲν πρώτη, βολὴ ἀπέτυ-
χεν, ἡ δευτέρα ὅμως ἐπλήρωσεν αὐτὴν καιρῶς εἰς τὴν ὠμοπλάτην. Ἡ
Βερτσέρα ἔπεσεν αἱμόφυρτος, ὁ δὲ Ροδόλφος ὑπολαβὼν αὐτὴν θα-
νοῦσαν ἐξεκένωσε τὸ πολυχρότον κατὰ τῆς κεφαλῆς του καὶ αὐθιγὴ
ἐξέπνευσεν. Οὕτω διηγήθη τὰ τοῦ φοβεροῦ δράματος εἰς τὸν θεὸν
τῆς κ. Βερτσέρα, ἥτις κατόπιν καταλήφθησα ὑπὸ αἱμορροσίας καὶ
προσβληθείσα ἐκ συμφορῆσεως ἐτελεύτησε καὶ ἐκεῖ πλησίον ἀμέσως
ἐτάφη. Ἐπανελθὼν ὁ Βαλτατζίς ἐκλήθη εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅπου
ἀφηγήθη τῷ αὐτοκράτορι τὰ καθήκοντα, ὡς καὶ τὴν ἀπρεπιστάτην
συμπεριφορὰν τοῦ ἀστυνομικοῦ πρὸς τὴν μητέρα τοῦ θύματος. Κατὰ
διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος, τηλεγραφικῶς παρεκλήθη ἡ μήτηρ τῆς
Βερτσέρας νὰ ἐπανέλθῃ, ἐζήτησε δὲ ὁ αὐτοκράτωρ παρ' αὐτῶν συγ-
γνώμην διὰ τὴν πράξιν τοῦ υἱοῦ του, καὶ ὑπεσχέθη αὐτοῖς νὰ πράξῃ
πάν ὅ,τι τῷ ζητήσωσιν. Ἡ μήτηρ τῆς Βερτσέρας ἐζήτησε μόνον νὰ
τῇ ἐπιτραπῇ νὰ ἐκθάψῃ τὸ πτώμα τῆς κόρης της καὶ νὰ παραλάβῃ
αὐτὸ μετ' αὐτῆς. Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο, καὶ τριχευθὲν τὸ πτώμα
μετεφέρθη εἰς Βενετίαν, ὅπου ἐτάφη μετὰ μεγάλης πομπῆς. Ὁ κ.
Βαλτατζίς κατόπιν τῶν γενομένων, ἐξωμάλυνε τὰ δοσοληφίας του,

διέλυσε τὴν ὁπ' αὐτοῦ διευθυνομένην ἐν Βιέννῃ Τράπεζαν, καὶ ἀπηλθε
μακρὰν τῆς Βιέννης, μὴ θυνάμενος νὰ διαμένῃ πλεῖν εἰς τόπον,
ὅπου τοιαῦτα ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ὑπέστη ἐκ τῶν κρατούντων καὶ
τῶν ὀργάνων αὐτῶν.

(Ἑμπορικὸς Παρατηρητὴς τῶν Πατρῶν).

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Συγχαρητήρια τῷ κ. Μάϊφαρτ. — Συγχαίρομεν
τῷ κ. Μάϊφαρτ διότι, χωρὶς νὰ ἐπέμβῃ, τὸ παράπαν ἡ Ἀστυ-
νομία, ἐπανήλθεν εἰς τὸ Κατάστημά του ἐν αὐτοῦ κόσμημα ἢ
κομφοτέχνημα προσφιλές, κλαπὲν παρ' ἐρασιτέχνου δεινοῦ,
ὅσον ὁ ὁμώνυμός του Ῥωμαῖος στρατηγὸς εἰς τὸ κατακτᾶν.
Συγχαίρομεν δὲ τῷ ἰδίῳ καὶ διὰ τὴν φιλοσοφικὴν ἀπάθειαν
μεθ' ἧς ὑπέστη τὸν *meurletrage* αὐτοῦ, ἐπὶ τοιαύτῃ ἀπαγω-
γῇ, μὴ ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ Πάριδός του, ἀλλ' εἰπὼν :

— Αἱ! καὶ τί πειράζει; ἐγὼ φέρνει ἄλλο ἀπὸ τὸ Βιέννα
καλλίτερον,

Τέτοιοι νάταν ὅλοι οἱ κομφοτεχνηματοπῶλαι, χαρὰ 'στοὺς
μουστερηδῆς των!

Μεταξὺ δύο :

— Βρὲ ἀδελφέ! τί μανία ἔπιασε τὸν κόσμο μ' αὐτὰς
τὰς αὐλικὰς ἐπιγραφάς :

— Αἱ, φίλε μου, αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον ἐδυνάμωσαν τὸ
φιλοβασιλικὸν ρεύμα αἱ αὐλικαὶ ἡμῶν ἐφημερίδες.

— Μὰ βέβαια! Ἄλλο δὲ βλέπεις παρὰ «Ἵποδηματο-
ποιὸς τῆς Αὐλῆς», «Πιλοποιοὺς τῆς Α. Μ.» «Ράπτῃς τοῦ Δια-
δόχου» καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

— Ἐχει δίκιο· ἄλλο δὲ μένει παρὰ νάβγουν καὶ φερε-
τροποιοὶ τῆς Αὐλῆς, γιὰ νὰ πάρῃ τέλος.

Ὁ Ραμππαγᾶς εἰς τὰς φυλακάς. — Ἀκόμη δὲν
ἐσυνήθισαν οἱ φυλακισμένοι εἰς τὴν στέρνησιν τοῦ προσφιλοῦς
καταστάντος αὐτοῖς διευθυντοῦ τοῦ **Ραμππαγᾶ**, καὶ ἰδοὺ
προχθὲς αἱ φωναὶ «φέρουν τὸν Ραμππαγᾶ» τοὺς ἐξήγειρον·
καὶ ἀκουε πλεόν :

— Πάλι μὲ τὸ βασιλεῖά θὰ τάβαλε!

— Ἀμ' αὐτὸς εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν θὰ βάλλῃ γινῶσι
καὶ τὰ τοιαῦτα.

Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ προφυλακισθεὶς δὲν ἦτο οὗτος, ἀλλ' ὁ
κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου καφφεπώλης Ἄλ. Στουπάκης ὁ γνω-
στός ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον Ραμππαγᾶς, καθὼς χρηματίσας ἄλλοτε
ἰδιοκτητὴς ὁμωνύμου καταστήματος, καὶ ὅστις ὁπαδὸς ὢν
τῆς ἀπολύτου κοινοκτημοσύνης ἐπεχείρησε τὴν διὰ τῆς βίας
κατάκτησιν κορασιδὸς τινός.

Ἦθὺς βόσκουν οἱ ἀρμόδιοι : — Χθὲς καθ' ὅλην
τὴν ἡμέραν καὶ προχθὲς αἱ ἐνταῦθα φυλακαὶ τοῦ παλαιοῦ
Στρατῶνος ἦσαν ἐν ἀναστατώσει, διότι οἱ κύριοι ἐπιστάται
χάριν ἐμπορικῶν λόγων ἀνέμειξαν καταδίκους βαρυνομένους
μετὰ τῶν ὑποδίκων. Οἱ ἀρμόδιοι τὰ γνωρίζουν αὐτὰ ; κανεὶς
δὲν ἐφάνη· ποῦ βόσκουν ;

Τὸ βασιλικὸν γκζουδέτσι. — Εἶδατε, ὅταν κατορ-
θώσῃτε καμμιά δουλίτσα σας μὴ στηριζομένην καὶ τόσον ἐπὶ
τῶν νόμων, πῶς ἔπειτα κάνετε τὸ γεῦμα μὲ καμμιά *γκζου-
βετσάδα* εἰς τὸν εὐσυνειδήτην ἐκείνον ὑπάλληλον ὅστις σας
συνέτρεξε πρὸς τοῦτο ;

Αἱ οὕτω λοιπὸν καὶ ὁ βασιλεὺς εὐγνωμονῶν γιὰ τὴν ψή-
φισιν τῶν βασιλικῶν νομοσχεδίων τὴν 25ην Μαρτίου (ὦ! εἰ-
ρωνεία!) ἔχει γκιουβετσάδα εἰς τοὺς βουλευτάς.

Οἱ σκοπευταὶ τοῦ στρατοῦ μας. — Θέλετε νὰ μάθητε καὶ τὴν σκοπευτικὴν δεινότητα τοῦ στρατοῦ μας: Κατὰ τὴν προχθὲς ἐν τῇ θέσει Γουδι ἐνεργουμένην σκοποβολὴν σφαῖρα ἀποτυχοῦσα τοῦ σκοποῦ ἐπληξε βλαχοποιμένα τινὰ δνόματι Βασ. Εὐκὴν εὐρισκόμενον 900, μὲ συμπάθειο, μέτρα μακρὰν τοῦ σκοπευομένου σημείου, ὅστις, ἐννοεῖται, πάραυτα τὰ τίναζε.

Εὐγε! Αὐτὰ φαίνεται θὰ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τῆς νέας σχολῆς τοῦ ρίμματος.

Δὲν εἶναι δὲ καὶ τὸσον μεγάλη ἐνόχλησις τὸ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν βασιλικὴν ἀμαξάν μίᾳ ἐπιστολῇ μιᾶς πτωχῆς γυναικός, ὥστε νὰ σύρεται αὕτη εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ ἐπιπλήττεται, ὅπερ εἰς τὴν ἀστυνομικὴν γλῶσσαν θὰ εἴπῃ κατὰ περισσώτερον. Ἄλλοι βλέπετε, ρίπτονται εἰς τὰς βασιλικὰς ἀμάξας ἐκρηκτικαὶ μηχαναί! Καὶ πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ ἐγίνετο τοῦτο ἂν ἡ ἀστυνομία δὲν *ἐπέπληττε* τοὺς ρίπτοντας παρακλητικὰς ἀναφοράς. Ἀκόμη δὲν ἐνόησεν ὅτι ὑπονομεύεται τῶν βασιλικῶν θρόνων εἶναι οἱ αὐλοκόλακες. Ὅταν ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ ὑπουργείου, ἐννοεῖται, ρίπτῃ ἀναφορὰς αἰτητικὰς βοηθημάτων εἰς τὴν βουλὴν, διατί τάχα νὰ θεωρῇται τὸσον ὀχληρὸν, ὅτι μίᾳ πτωχῇ ρίπτει ἀναφορὰν εἰς τὴν Βασίλισσαν, διὰ νὰ τῆς ζητήσῃ μίαν δραχμὴν;

Μία διάψευσις.—Αἱ ὑπουργικαὶ ἐφημερίδες ἔσπευσαν νὰ διαψέσουν τὴν εἰδήσιν ὅτι μέλη τινὰ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας θὰ μεταβῶσιν εἰς Τήνον χάριν τῆς ἐορτῆς.

Ἡ διάψευσις ἦτο περιττή. Οἱ Βασιλεῖς εὐρίσκουν καιρὸν νὰ μεταβαίνουν κατ' ἑτος εἰς τὰ ἅγια χώματα τῆς Ρωσσίας, ἀλλὰ καὶ ἑκατὸν ἔτη ἂν μείνουν ἐδῶ δὲν θὰ εὕρουν καιρὸν νὰ μεταβῶν εἰς Τήνον πρὸς προσκύνησιν τῆς ἑλληνικῆς Παναγίας. Αὐτὰ τὰ ἡξεύρομεν ὅλοι πολὺ καλὰ· διότι καὶ τὰ ρωσικὰ πλοῖα καθ' ἑκάστην τὰ ἐπισκέπτονται, δὲν ἔλαβον ὅμως καιρὸν ἀκόμη νὰ ἐπισκεφθῶν οὔτε τὸ Πανεπιστήμιον, οὔτε κανὲν γυμνάσιον, οὔτε κανένα στρατῶνα.—Στοργή! στοργή! Ζόρλεν γχιουζελίχ δλαζ!

ΠΡΙΝ ΕΟΡΤΗΣ

Τὸ φύλλον ἡμῶν ἐκδίδεται πλέον τὴν Κυριακὴν, ὅτε θὰ συνεχαίρομεν τοὺς Εὐαγγέλους *κατόπιρ ἐορτῆς*. Ὅθεν σπεύδομεν νὰ συγχαρῶμεν ἐκ τῶν προτέρων τὴν Αὐτοῦ Καλλιτεχνικότητα, τὸν διάδοχον τοῦ προσφιλοῦς ἡμῖν γλύπτου Φιλιππότου Εὐαγγέλιον προκαταβολικῶς ἐπὶ τῇ ἐορτῇ του εὐχόμενοι αὐτῷ εὐαγγελικὸν τὸν βίον, χωρὶς τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ.

ΣΤΗΝ ΓΙΟΡΤΗ ΣΟΥ

(Τῇ δεσποινίδι Σ. Κ.)

*Γιορτάζεις μὲ τὴν ἀνοιξί! Γιορτὴ χαριτωμένη,
Στὰ τόσα σου χαρίσματα μόνον αὐτὴ ταιριάζει
Ποῦ ἡ γλυκεῖα ἡ ἀνοιξί, ἡ μυροστολισμένη,
Μὲ σέ, τὴν ἀδελφούλα της, ἀντάμα τὴν γιορτάζει!*

*Γιορτάζεις μὲ τὴν ἀνοιξί! Ἀπλῶσε τὴν ποδιά σου
Νὰ πέσουν μέσα ἡ εὐχαὶς ποῦ ἡ ἀνοιξί σου δίνει
Εὐχαὶς παρώρηαι σὰν καὶ Σέ! Κι' ἀνοιξί τὴν καρδιά σου
Εὐχὴ μου μὲν τὰ μ'πῆ σ' αὐτὴ κι' αἰῶνια τὰ μείνει.*

*Γιορτάζεις μὲ τὴν ἀνοιξί! Τέτοια γιορτὴ νὰ ζήσῃ
Ὅσο θὰ ζῆς καὶ μοι καὶ μαζὶ μὲ σέ τὰ δόξῃ,
Κι' ὁ κλέφτης χρόνος ἀπὸ σέ ποτὲ του νὰ μὴ πάρῃ
Τοῦ ζουμπουλιῦ τὴν εὐωδία, τοῦ μενεξὲ τὴ χάρι!*

9, Μαρτίου.

Mars

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΡΑΜΠΑΓΑ

Ἐνὶ Ἀναγνώστῃ.—Ἀποστείλατε Σεῖς καὶ μὴ φροντίζετε διὰ τὰ περαιτέρω Ὅσο δ' ἀφορᾷ τὴν παρατήρησίν σας μὴ ἀμφιβάλετε ὅτι τὸ ἐστέφθημεν καὶ αὐτὸ καὶ... ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν!—Ἀπεσταλμένῳ ἐκ Σκανδιναβίας κτλ. Ποίημα ἐλάδομεν, φακέλλον ὅμως περιέχοντα τ' ὄνομά σας δὲν εἶδομεν. Σὰς παραπέμπομεν λοιπὸν εἰς τὸν πέμπτον ἔρον τοῦ ποιητικοῦ διαγωνίσματος.—Ὅκ ἐν τῷ πολλῷ κτλ.—Ἐλήφθη.—Σπαρτιάτῃ.—Ἐλήφθη. Παραπέμπομεν καὶ ὑμᾶς εἰς τὸν πέμπτον ἔρον.—Εἰ γῆμης καλὴν κτλ.—Ἐλήφθη. Σὰς συγχαίρομεν διὰ τὴν εὐτοκίαν καὶ πολυτοκίαν τῆς μούσης Σας! Ἄν σὰς μιμηθῶσι καὶ οἱ ἄλλοι;...—Ἐνὶ.—Ἐλήφθη. Σὰς παραπέμπομεν εἰς τὸν τρίτον καὶ πέμπτον.—Κον Γ. Χρύσανθον Βαρότσον.—Εἰς Νάξον.—Εὐχαριστῶς θὰ δεχθῶμεν τὴν πολυτιμὴν συνεργασίαν σας καὶ νῦν καὶ περὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμην!—Στὸν καλὸ γείτονα.—Ἐλήφθη.—Στὸ τρελλὸ ζευγάρι.—Ἐλήφθη.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΡΑΜΠΑΓΑ

I — Νὰ γραφῇ ποιημάτων λυρικὸν ἀποτελούμενον οὔτε ἐξ ὀλιγωτέρων τῶν **τεσσάρων** οὔτε ἐκ περισσοτέρων τῶν **δέκα** στίχων.

II — Ἡ ἐννοία αὐτοῦ πρέπει νὰ περιστρέφεται

ΣΤΗΝ ΤΡΕΛΛΗ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΑ

Αὐτὸ δὲ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς τίτλος του.

III — Ὡς γλῶσσα αὐτοῦ ὀρίζεται ἡ **δημῳδῆς**.

IV — Τὰ χειρόγραφα, καθαρῶς κ' εὐαναγνώστως γεγραμμένα, πρέπει ν' ἀποσταλῶσιν **ἀνωνύμως**, εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἐντὸς δὲ ἰδιαίτερου φακέλλου ἐσφραγισμένου νὰ περικλείεται τὸ **ὀνοματεπώνυμον** τοῦ ἐπιστέλλοντος.

V — Ἐν ἡ περιπτώσει, ἀνοιγμένου τοῦ φακέλλου τοῦ βραβευθέντος ποιήματος δὲν εὕρεθῇ ἐντὸς αὐτοῦ τ' ὀνοματεπώνυμον τοῦ ποιητοῦ, ἀλλ' ἡ τὰ ὀρθτικὰ στοιχεῖα ἡ ψευδώνυμόν τι, τότε τὸ **βραβευθὲν δὲν λαμβάνεται καθ' ὅλου ὑπ' ὄψει ἀλλὰ βραβεύεται τὸ ἀμέσως μετ' αὐτό.**

VI — Τελευταία προθεσμία πρὸς ἀποστολὴν ποιημάτων ὀρίζεται ἡ 3 Ἀπριλίου ε. ε. συμπεριλαμβανομένη, ὅπως οὕτω δοθῇ καιρὸς καὶ εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τοῦ «Ραμπαγᾶ».

VII — Εἰς τὸ φύλλον τῆς 6ης Ἀπριλίου θὰ δημοσιευθῶσιν ἀνωνύμως **ὅλα** τ' ἀποσταλέντα ποιήματα, κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν, τηρουμένης τῆς σειρᾶς καθ' ἣν ἀπεστάλησαν, καὶ θὰ ζητηθῇ ἡ κρίσις τοῦ κοινοῦ ἐπ' αὐτῶν.

VIII — Ἡ κρίσις θὰ ἐνεργηθῇ διὰ **καθολικῆς ψηφοφορίας**, δηλ. ἕκαστος συνδρομητῆς ἡ ἀναγνώστης τοῦ Ραμπαγᾶ θὰ ὑποδεικνύῃ, διὰ δελτίου ἀποστελλομένου εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καὶ πρῶστυπογεγραμμένου ὑπ' αὐτοῦ, τὸ κατὰλληλότερον κατ' αὐτὸν πρὸς βράβευσιν ποίημα.

IX — Τὰ δελτία θὰ ἐξελεγχθῶσιν ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἥτις εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον φύλλον θὰ δημοσιεύσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας.

X — Ἐκεῖνο τὸ ποίημα θὰ βραβευθῇ τὸ ὅποιον θὰ λάβῃ τὰς περισσότερας ψήφους.

XI — Τὸ βραβευθὲν ποίημα θὰ δημοσιευθῇ ἐκ δευτέρου εἰς τὸ ἴδιον φύλλον μὲ τ' ὀνοματεπώνυμον τοῦ ποιητοῦ, ὅστις θὰ λάβῃ καὶ ὡς μικρὸν ἐνθῦμιον τὸ κάλλιστον καὶ **εἰκονογραφημένον** δῶμα τοῦ κ. **Κλέωνος Ραγκαβῆ**, τὴν **ΘΕΟΔΩΡΑΝ**, πλουσίως καὶ καλλιτεχνικῶς ἐν Λειψίᾳ τετυπωμένον καὶ δεδεμένον.

XII — Κρίνομεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν, **χάριν τῶν τυχόν Ἀγαθοπούλων**, ὅτι δὲν ἀποκλείεται ἐκ τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τῆς ψηφοφορίας καὶ τὸ **ὠρεῖον γῦλον**! Καθ' ὅλα Ἀμερικανικὸς ὁ διαγωνισμὸς μας!